

בהחלטתו, ולעולם לא יטמא את המצורע כל עוד לא בטוח במאה אחוזים שהוא מצורע. רק לאחר שהכוהן ישתכנע שאין שום אפשרות להתיר את המצורע, או אז יתן את המילה האחרונה ויקבע שמדובר במצורע. כי מי שאוהב, מתחשב.

לקח: לא לדחות בלי אהבה

אנו למדים מכאן לקח חשוב. בבואנו לשפוט את הזולת, ובפרט כאשר אנו באים להוכיח את הזולת, ועל אחת כמה וכמה לדחות אותו "מחוץ למחנה" – עלינו לשאול את עצמנו האם שאלנו את הכוהן, את מידת החדש. האם התוכחה והדחייה נובעת מאהבה ודאגה כנה לטובתו של אותו יהודי, או מחוסר אכפתיות אליו?

מבלי להפעיל את הכוהן שבתוכנו, את מידת החדש שבתוכנו – אין לנו שום סמכות להוציא יהודי מחוץ למחנה. כשם שלאף אחד לא הייתה סמכות לקבוע מי מצורע חוץ מהכוהן. זה מה שלומדים ממשה רבינו – המדרש אומר שדווקא משה יכול להוכיח את עם ישראל, כי "יוכיחן משה, שאוהבן".

כי רק מי שאוהב, מתחשב.

מבוסס על לקוטי שיחות חלק כז, תזריע ב



דברי תורה
116115

⁹ סיפור – חטוי הזריקה: אדמו"ר הרי"ץ מספר במכתב על זריקה שהוא עבר. לפני הזריקה, שם לב שהרופאים מחטאים את הידיים שלהם, את המזרק ואת הגוף שלו. שאל רבי יוסף יצחק את הרופאים: מדוע אתם מנקים, הרי אני כבר נקי? ענו הרופאים: יש חיידקים מאוד קטנים, שאם הם נכנסים יחד עם הזריקה – במקום שהזריקה תועיל, היא תזיק.

מסיים אדמו"ר הרי"ץ את המכתב: למדתי מזה איך צריך להוכיח ולהעביר ביקורת על יהודי. הביקורת היא כמו זריקה דוקרת, שנועדה לתת טיפול רפואי. הבעיה היא, שלפעמים יחד עם הזריקה נכנסים חיידקים. יחד עם הביקורת נכנסים חיידקים של קנאה, שנאה, גאווה, כעס וכדומה. במצב כזה, במקום שהזריקה תועיל, היא תזיק. במקום שהביקורת תשפיע לטובה, היא רק תחמיר את המצב. המציאות מראה, שהרבה פעמים אנשים מעבירים ביקורת, אבל לא רק שהביקורת לא בונה ומועילה, אלא שהיא הורסת ומזיקה, יוצרת שנאה ופירוד לבבות.